

РЕШЕНИЕ

№ 19073

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 02.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6512** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ф. У., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан с посочен в жалбата адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 6910/12. 06. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Твърди се, че административният орган е игнорирал факта, че причините за напускане на страната по произход са свързани с насилие и заплахата за живота и сигурността на чужденеца. Налице са предпоставки за предоставяне на бежански статут, алтернативно за предоставяне на хуманитарен статут. Посочено е, че изводите относно ситуацията в Афганистан са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия, изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение. Мотивираното произнасяне относно ситуацията в страната на произход е от съществено значение за спазване на принципа за забрана за връщане,

уреден в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., реципиран в българското законодателство в нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Прокурор К. от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба № РД-09-ВР -826/13. 02. 2023г. на РПЦ – [населено място], Отдел ПМЗ - „кв. Военна рампа“, подадена от жалбоподателя Ф. У., гражданин на Афганистан, [дата на раждане] в провинция Н., Афганистан, етническа принадлежност – пашун, религия – мюсюлманин - сунит, семейно положение – женен.

С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на езика дари, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2302130004.

Чуждият гражданин е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ и е бил в неизвестност от 02. 03. 2023 г. С решение № 7401/11. 04. 2023 г. на зам. председателя на ДАБ при МС, производството по предоставяне на международна закрила на Ф. У. е прекратено.

Чужденецът е задържан от властите в Република Франция и е върнат в Република България, съгласно Регламент „Дъблин“. Производството по предоставяне на международна закрила е възобновено.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП-11131 от 20. 12. 2023 г. По време на интервюто апликантът заявява, че е учил до 8 клас, занимавал се със земеделие, след което станал част от местната полиция. Единият от братята му бил полицай, убит при битка в [община]. Другият му брат бил убит от талибаните. Семейството му е в Афганистан. Напуснал страната по произход през 2021г., нелегално. Преминал транзитно през Пакистан, живял 4 месеца в И. и около година в Турция. През 2023 г. влязъл нелегално в България и бил задържан. Желанието му било да отиде във Франция или Германия. Не е членувал в политическа партия, не е арестуван в държавата по произход, не е съден или осъждан, не е имал проблеми поради етническа принадлежност, нито заради изповядваната религия.

Страната по произход напуснал заради талибаните, които създавали проблеми на всички селяни. Семейството му имало лична вражда с един от старейшините на

[община]. Тези хора убили братовчед му, който бил в националната армия, талибаните убили и брат му С. Р.. Иска да изведе съпругата и децата си от Афганистан, те нямат бъдеще там, няма кой да се грижи за тях. Иска да получи закрила от българската държава, да живее и работи и да вземе децата си при него. Счита, че животът му е в опасност в Афганистан, отдавна е напуснал страната и няма бъдеще.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет Справка с вх.№ ЦУ-617/09.02.2024 г. и Справка с вх. № ЦУ – 1031/03. 04. 2024 г. относно актуалната обстановка в Афганистан.

Заявителят е представил копие на афганистанска лична карта № 22974968, паспорт №Р00542456, сертификат за преминал курс за обучение на полицаи, издаден на брат му, удостоверение за обучение, издадено на брат му.

Получено е становище на ДА“НС“ за липса на възражения за предоставяне на закрила в Република България на Ф. У., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище от П. П., младши експерт в отдел ПМЗ– кв. Военна рампа, РПЦ – София, с което е предложено да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Афганистан сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал.1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю е прието, че са налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Афганистан поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно актуалната обстановка в Афганистан, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

Взето е предвид поведението на чуждия гражданин по време на производството по предоставяне на международна закрила, а именно обстоятелството, че чужденецът е напуснал самоволно общежитието на РПЦ – София, ПМЗ – Военна рамка.

По делото е представена и приета Справка с вх. № ЦУ-2033/30.09.2024 г. относно актуалната ситуация в Афганистан. Видно от справката, талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в Афганистан. Режимът поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки. Има признаци на умерено икономическо съживяване и увеличение на вноса. В справката е посочено, че пушуните са мнозинство и имат политическо влияние в ИЕА, като пушунският етнос обикновено се свързва с талибаните. Мюсюлманите - сунити не са обект на репресии. След превземането на властта талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвани „всички, които са воювали срещу тях“. Повечето мъже служители в държавните министерства са се върнали на работа по призива на талибаните. Въпреки това, са докладвани случаи на екзекуции, задържане на лица, свързани с бившето правителство. През пролетта на 2022 г. талибаните са създали комисия за връщане, за да улеснят връщането на политически и военни личности в изгнание. Няколко бивши високопоставени лица са се върнали в страната. Според Международната кризисна група, спорадичният характер на репресиите и относително niskият им брой предполагат, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“. Има достоверни съобщения, че най-важното нещо за талибаните е хората да са им лоялни днес, а не тяхната вяръност преди превземането на властта. Талибаните също така са декларирали, че искат служители от бившата афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и са започнали кампании за набиране на бивш персонал на армията, бивши членове на ANDSF са се присъединили към талибаните.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, от Председателя на ДАБ при МС. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към

определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добри възможности за него и за семейството му, а именно да се установи във Франция или Германия. Това се потвърждава и от факта, че чужденецът самоволно е напуснал общежитието на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ и е заминал за Република Франция, откъдето е върнат по Регламент „Дъблин“. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно от изложеното от жалбоподателя в хода на административното производство, правилно административният орган е приел, че не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и че спрямо него не са налице предпоставките на нормите на чл. 8, ал. 4 и чл. 8, ал. 5, т.6 от ЗУБ. Поради това, законосъобразно е прието, че спрямо Ф. У. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В процесния случай не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт

безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът е приел актуална справка за ситуацията в Афганистан, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тази справка, талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в Афганистан, което създава период на липса на въоръжен конфликт. Лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим в Афганистан поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката, макар и на ниско равновесно ниво. Талибаните са свършили по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика, въпреки някои погрешни стъпки. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, установено от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. От страна на талибаните са наследени функциониращи правителствени институции за макроикономическо управление, а именно Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди талибанския бунт. По-общо казано, спирането на повече помощи след м. август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. В Афганистан има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36 – процентното увеличение на вноса през първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на

търсенето в икономиката. Настоящото макроикономическо равновесие на ниско ниво е застрашено от два фактора: намаляващата хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да е с поне 1 милиард долара по - малко от миналогодишното ниво от 3 милиарда долара и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, водещо до нещо като 80-процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи годишно, независимо, че търговията с опиум продължава.

По отношение на достъпа на стоки, талибаните са решени да обслужват еднакво всички провинции, ако е възможно. Забележителна е експанзията на талибаните в изолирани региони, като коридора В., който никога не е имал достъп до основни комунални услуги през предходните четири десетилетия. Според доклади на международните медии 75.1 % от афганистанците имат достъп до основен водоизточник, докато 50.5 % са оборудвани с основни санитарни условия. Осигурено е електричество за 97.7 % от населението, въпреки това се твърди, че недостигът на електроенергия е често срещано явление в страната. Освен това общинското управление е или неадекватно, или изобщо не съществува, а в страната липсва основна система за обществен транспорт. На 21.03.2024 г. избухна експлозия пред клон на банка К. в [населено място]. Според различни съобщения до 27 души са били убити, а други 43 ранени. Ислямска държава в провинция Хоросан /ISKAP/ пое отговорност за атаката. Според свои собствени източници Фронтът на националната съпротива /NFR/ е убил общо четирима талибански бойци при нападения, извършени в К. и Т. на 20.03.2024 г., 23.03.2024 г. и 24.03.2024 г. На 20.03.2024 г. с церемония в К. започна новата академична година, като не са допуснати журналистки. В аудио съобщение, излъчено по радиото, върховният лидер на талибаните Х. А. заяви, че жените трябва да бъдат убивани с камъни до смърт, ако извършат тежко нарушение на шериата.

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие.

Конкретно в актуалната справка е разгледано положението на бивши военни и държавни служители. Справката е изготвена въз основа на информация от различни източници, преценена и анализирана в съответствие с методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия. Съгласно справката, констатира се подобрение на положението им в сравнение с първоначалните моменти след завземане на властта от талибаните. Изрично е посочено, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители“. През пролетта на 2022 г са създали комисия за връщане, за да улеснят връщането на политически и военни личности в изгнание, в резултат на което няколко бивши високопоставени лица са се върнали в страната. Има достоверни съобщения, че най-важното нещо за талибаните е хората да са им

лоялни днес, а не тяхната вярност преди превземането на властта. Провели са кампании за набиране на бивш персонал на армията и бивши членове на ANDSF са се присъединили към талибаните.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Афганистан към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Афганистан, изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в Афганистан представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Конкретно жалбоподателят не е застрашен нито от преследване, нито от тежки посегателства при връщането му в страната по произход и не е нарушена забраната за връщане по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В случай на лична вражда на регионална основа, няма пречка чужденецът да се завърне в друга част на държавата по произход, където да се установи със семейството си, съгласно чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ.

С оглед на горното, жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. У., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС, срещу Решение № 6910/12. Об. 2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

